ஆணவம் போக்கி அருளவேோர் அவதாரம்

கலாநிதி காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை

"சான்றவர் ஆய்ந்திடத் தக்கவாம் பொருள்
மூன்றுள மறையெலாம் மொழிய நின்றன
ஆன்றதோர் தொல்பதி ஆருயிர்த் தொகை
வான்றிகழ் தளையென வகுப்பர் அன்னவே"

கந்தபுராணத்தில் காசிபருபதேசப் படலத்தில் மேற்படி செய்யுள் உள்ளது. ஆன்றோர் ஆராயத்தக்க பொருள் மூன்று உள்ளன. அவையே பதி, பசு, பாசம் என்பனவாகும். வேதாகமங்களெல்லாவற்றாலும் உணர்த்தப்படுவன இவையே. "நித்தியராய் வியாபகராய் ஞானாந்தமயராய் உயிர்கள் பொருட்டு படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் ஆகிய ஐந்தொழில்களையும் செய்யும் சிவபெருமானே பதியெனப்படுவர்." ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலங்களாகிய பாசங்களாலே பந்திக்கப்பட்டுள்ள ஆன்மாக்களே பசுக்கள் ஆகும்.

காசிப முனிவர் தம்முடைய மக்களாகிய சூரபத்மன், சிங்கமுகன், கஜமுகன் ஆகியோருக்கு உபதேசிக்கும்போது மேற்படி உண்மையை விளக்கிக் கூறித் தருமத்தைச் செய்யும்படி வலியுறுத்தினார்.

"தருமமே செய்திடில் அன்பு சார்ந்திடும்
அருளெனும் கிழவியும் அணையும் ஆங்கவை
வருவழித் தவமெனும் மாட்சி எய்து மேல்
தெருளுறும் அவ்வுயிர் சிவனைச் சேருமால்"

ஓர் உயிர் தருமத்தைச் செய்திடில் அன்பும் அருளும் உண்டாகும். தவம் உண்டாகும் இவை உண்டாக. அவ்வுயிர் சிவனை அடைந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வை எய்தும். இவ்வாறு உபதேசித்த காசிபமுனிவர் இதனை விளக்குவதற்காக மார்க்கண்டேயருடைய கதையைக் கூறினார்.

சிவனடியார்கள் எமனுக்கும் அஞ்சுவதில்லை. அவர்களை மரணம் தீண்டுவதில்லை. மார்க்கண்டனது உயிரை எடுக்க விழைந்த காலன் கண்ணுதற் பெருமானின் காலாலுதைபட்டுக் காலமானான். ஆகவே தவத்தின் மிக்கது வேறொன்றில்லை என விளம்பினார்.

காசிபர் மேற்படி உபதேசித்தலைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் நகைத்த மாயை தன்னுடைய மைந்தர்களாகிய சூரபத்மன் முதலியோரை நோக்கி உங்கள் தந்தையாரது உபதேசம் தக்கதே. ஆயினும் அவை முனிவர்க்கன்றி உம்போன்ற சிறுவர்க்காகாது. நீங்கள் இவ்வுலக இன்பத்தை அனுபவிக்கப் பிறந்தவர்கள் என்றாள்.

"அறிவினையுடைய உயிர்களுக்கெல்லாம் பிறவியால் ஆகும்பயன்கல்விப் பொருள், செல்வப்பொருள் என இரண்டாம். உயிரா

னது இவ்விரண்டினுள் ஒன்றை அடையாதாயின் அவ்வுயிரினும் பேய்ப் பிறப்பே பெருமையுடையது. இவ்விரு பொருளுள்ளும் பொருட்செல்வமே சிறப்புடையது. கலைகளெல்லாவற்றையும் வருந்திக் கற்றுத் தெளிந்த பண்டிதராயினும் வறுமையுற்றிடில் பொருள் வேண்டிப் பகைவரையும் பணிய நேரும். ஆதலால் சிவனை நோக்கித் தவம் செய்து இம்மைப்பயனை எய்துங்கள்-தேவர்களையும் வென்று ஈரேழு பதினான்கு உலகங்களையும் ஆளும் அதிகாரத்தைப் பெறுங்கள் எனக்கூறித் திசைதிருப்பி விட்டாள் மாயை. ஆணவம் என்பது பொல்லாத அழுக்கு. ஆன்மாவோடு கூடப்பிறந்த சகச மலமாகிய ஆணவம் பற்றிக் கூறவந்த உமாபதிசிவாசாரியார்-

''அன்றளவி உள்ளொளியோ டாவியிடை யடங்கி
இன்றளவும் நின்ற திருள்''

என்பர். அநாதிக்காலம் தொட்டு உள்ளொளியாயிருக்கின்ற சிவஞானத்தோடே ஆன்மாவைப் பொருந்த வொட்டாமல் ஆன்மாவிடத்திலே பொருந்தி இருவினையொப்பு வருமளவும் ஆன்மாவை மறைத்து நிற்பது இருளாகிய ஆணவமலம் என்பது இதன் பொருளாகும்.

ஆணவமலத்தின் வடிவமாகிய சூரபத்மன் எவ்வாறு தர்மத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்க முடியும். அதனால் அவன் அவநெறியிற் சென்றான். தவநெறியிற் செல்லவேண்டிய தேவர்களும் தவக்குறைவு காரணமாக தக்கன் வேள்விக்குச் சென்று சிவநிந்தனையைத் தேடிவிட்டனர். ஆகவே தேவர்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்களாகினர். இவர்களை எப்படி தண்டிப்பது என்பதை இறைவனே தீர்மானித்து விட்டான்.

''முதிர்தரு தவமுடை முனிவராயினும்
பொதுவறு திருவொடு பொலிவராயினும்
மதியின ராயினும் வலிய ராயினும்
விதியினை யாவரே வெல்லும் நீர்மையர்

என்பர் கச்சியப்ப சிவாசாரியார்''

சூரபத்மன் முதலியோர் சிவனை நோக்கிக் கடுந்தவம் செய்தனர். சிவன் அவர்கள் வேண்டிய வரமனைத்தையும் நல்கி ''எனது சக்தியைத் தவிர வேறொன்றும் உங்களை அழிக்கவல்லன அல்ல'' எனக்கூறி மறைந்தருளினார். அசுரர்கள் அண்டசராசரமனைத்தையும் வென்று தேவர்களையும் துன்பப்படுத்தி அடிமைகளாக்கி ஏவல் செயவைத்து இறுமாந்திருந்தனர்.

இந்நிலையில்தான் தேவர்களது வேண்டுதலை ஏற்ற சிவபிரான் தமது நெற்றிக் கண்ணினின்றும் முருகப்பெருமானைத் தோற்றுவித்தருளினார்.

''அருவமு முருவுமாகி அநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றாய்
பிரமமாய் நின்றசோதிப் பிழம்பதோர் மேனியாகக்
கருணைகூர் முகங்களாறும் கரங்கள் பன்னிரண்டும் கொண்டே
ஒருதிருமுருகன் வந்தாங் குதித்தனன் உலகமுய்ய''

உலகமுய்யத் திருவவதாரம் செய்த முருகப்பெருமான் வேறுயாருமல்லர். சிவனது மறுவடிவமேயாவர். சிவன்வேறு முருகன்வேறு அல்லர் என்பதனைச் சிவனே உமைக்கு உணர்த்துவதைக் கச்சியப்பர் பின்வருமாறு கூறுவர்.

''ஆதலின் நமது சத்தி அறுமுகன் அவனும் யாமும்
பேதக மன்றால் நம்போற் பிரிவிலன் யாண்டும் நின்றான்

ஏதமில் குழவி போல்வான் யாவையு
முணர்ந்தான் சீரும்
போதமும் அழிவில் வீடும் போற்றி
னர்க்கருள வல்லான்''

எம் பெருமானாகிய சிவபிரானது குழந்தைப் பருவமே பாலமுருகனாகிய அழகிய தோற்றமென்பர். எனவே முருகனது திருவிளையாடல் அனைத்தும் அப்பனது அருள் விளையாடல்களேயாகும்.

சிவன் அவதாரம் செய்வதுண்டா? இல்லையே! அப்படியானால் இத்திருவிளையாடலின் நோக்கமென்ன?

காளமேகப் புலவர் விஷ்ணுவை நோக்கிப் பாடும்போது

''கண்ணபுர மாலே கடவுளரில் நீயதிகம்
உன்னைவிட நானதிகம் ஒன்றுகேள்
-முன்னர்
உன்பிறப்போ பத்து உயர் சிவனுக்
கொன்று மில்லை
என்பிறப்போ எண்ணிலடங் காவே.''

எனச் சிவனுக்குப் பிறப்பில்லை என்றார்.

அருணகிரிநாதரும் தாம்பாடிய கந்தரனுபூதியில்

''செம்மான் மகளைத் திருடும் திருடன்
பெம்மான் முருகன் பிறவான் இற
வான்''

என வலியுறுத்துகின்றார்.

வேடர்குல வள்ளியைத் திருடும் திருவிளையாடல் செய்த முருகன் பிறப்பதுமில்லை; இறப்பதுமில்லை. அழியாத பரம்பொருள் அழிகின்ற ஊனுடலில் அவதாரம் செய்வதில்லை என்பது சைவசமயம்.

அகங்காரத்தின் வடிவமாகிய சூரபத்மனின் ஆணவத்தை அழித்து அருளவும், ஏனைய அசுரரைக் கொன்று தேவரைக் காக்கவும் திருவுளங் கொண்ட சிவபிரான் தாம் கொடுத்த வரத்துக்கமைய தமது சக்தியாகிய முருகப் பெருமானைத் தமது நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து எழுந்த நெருப்புப் பொறிகளினின்றும் படைத்தருளினார். இவ்வாறு அவதாரம் செய்த முருகப்பெருமான் ஆடியதிருவிளையாடல்களுள் முக்கியமானவை வருமாறு.

பாலமுருகனாகிய இவர் அண்டசராசரங்களையும் மாற்றியமைத்தார். பூமியிலுள்ள ஆறு, மலை, காடு, கடல் என யாவையும் மாற்றிவைத்தார். இவைகண்ட இந்திராதி தேவர்கள் உண்மையுணராது அசுரனென எண்ணி முருகப்பெருமானுடன் போரிடச் சென்று மாண்டொழிந்தனர். இதை நாரதர் மூலமறிந்த தேவகுருவாகிய பிருகஸ்பதி முருகனை அடைந்து வணங்கித் தேவர்கள் குற்றமற்றவர்கள். அவர்களை மன்னித்தருளல் வேண்டுமென வேண்ட, முருகன் புன்னகைபூத்து தேவர்களை உயிர்த்தெழ வைக்கின்றான்.

தேவர்களது யாகத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட ஆட்டுக்கடாவை அடக்கி, அதன் மீதேறி உலகம் முழுவதும் சுற்றிவந்து திருக்கைலாய மலையில் எழுந்தருளியிருந்த முருகப்பெருமானை எல்லாத் தேவர்களும் வணங்கி நிற்க, பிரமதேவன் மட்டும் வணங்காது அகந்தை கொண்டு நின்றான். முன்னரே குறிப்பிட்டவாறு ஆணவம் என்பது அறிவை மயக்கும் இருண்மலமாகும். பிரமனின் ஆணவத்தை அடக்கக் கருதிய முருகப்பெருமான் பிரமனைத் தலையிற் குட்டிச் சிறைசெய்து, சிவன் வேண்ட, சிறைவிடுத்த திருவிளையாடல் ஆழமான தத்துவக் கருத்துடையதாகும்.

இவையனைத்தையும் விட முருகனாடிய திருவிளையாடல்களில் முக்கியமானது, சூரபத்மனோடு யுத்தம் புரியும் போது அவனுக்குச் சிறிது நல்லுணர்ச்சியைக் கொடுத்துத் தனது விஸ்வரூபத்தைக் காட்

டியருளியமையாகும். அப்பொழுது முருகப் பெருமானது திருக்கோலத்தைக் கண்ட சூரபத்மன்;

''கோலமா மஞ்சை மீது குலவிய குமரன் தன்னைப்
பாலனெ றிருந்தேன் அந்நாட் பரிசிவை உணர்ந்திலேன் யான்
மாலயன்றனக்கு மேனை வானவர் தமக்கும் யார்க்கும்
மூலகாரணமாய் நின்ற மூர்த்தியிம் மூர்த்தியன்றோ.''

என வியக்கின்றான்.

''இப்பெருமானை எவ்வளவு நேரம் தான் தரிசித்தாலும் தெவிட்டவில்லையே. என் கால்கள் இவரை வலம்வர வேண்டும்; கைகள் தொழுதல் வேண்டும்; சிரசு வணங்குதல் வேண்டும்: நாக்குத் துதித்தல் வேண்டும்; நான் தீமை முழுவதும் நீங்கி இவருக்கு அடிமையாய் வாழ்தல் வேண்டும். இவ்வாறு என் மனம் விரும்புகின்றது. ஆனால் மானம் ஒன்றே என்னைத் தடுத்து நிறுத்துகிறது'' எனத் தவிக்கின்றான் சூரன்.

இதனைக் கந்தபுராணம் பின்வருமாறு கூறும்.

''சூழுதல் வேண்டும் தாள்கள் தொழு திடல் வேண்டும் அங்கை
தாழுதல் வேண்டும் சென்னி துதித்தி டல் வேண்டும் தாலு
ஆழுதல் வேண்டும் தீமை அகன்று நான் இவற்காளாகி
வாழுதல் வேண்டும் நெஞ்சம் தடுத்தது மானமொன்றே.''

அப்பொழுது முருகப்பெருமான் தாமெடுத்த விஸ்வரூபத்தை நீக்கி பாலமுருகனாகக் காட்சி கொடுத்ததோடு, சூரபத்மனுக்குக் கொடுத்த ஞானத்தையும் நீக்கினார். அவ்வளவில் அவனும் அகங்காரம் கொண்டவனாகப் போருக்கம் பெற்று முருகனை எதிர்க்கலானான். இத்திருவிளையாடலூடாக 'அவனருளாலே அவன்தாள் வணங்கவேண்டும்' என்ற உண்மையை இறைவன் விளக்கலுற்றார்.

முருகனுக்கும் சூரனுக்குமிடையில் நடந்த யுத்தத்தில் பெருமானுடைய வேலாயுதம் சூரனை இருகூறாக்கியது. சிவனிடம் பெற்ற வரம் காரணமாக சூரன் இறக்கவில்லை. அவனுடைய இரு கூறுகளும் சேவலும் மயிலுமாகி உக்கிரத்தோடு முருகனை நோக்கி வந்தன. முருகப்பெருமான் அவன் மீது திருவருள் நோக்கஞ் செய்ய அவன் ஞானம் பொருந்திய மனத்தனாய் எம் பெருமானுக்கே யாளாகி விட்டான். ஆணவ மலம் வலிகெடுமேயன்றி அழிவதில்லை என்ற தத்துவத்தையும் இந்நிகழ்ச்சி வலியுறுத்தக் காணலாம்.

தேவர்கள் துயர் தீர்க்கக் கந்தப்பெருமானாடிய திருவிளையாடல்கள் அற்புதமானவை. தீயவரானபோதும் முருகனது பாதாரவிந்தத்தை யடைந்தால் தூயவராகி நற்கதியடைவர். இதனைக் கச்சியப்பரும் பின்வருமாறு விளக்குவர்.

''தீயவை புரிந்தாரேனும் குமரவேள் திருமுன் உற்றால்
தூயவராகி மேலைத் தொல்கதியடைவர் என்கை
ஆயவும் வேண்டும் கொல்லோ அடு சமர் இந்நாட்செய்த
மாயையின் மகனும் அன்றோ வரம் பிலா அருள்பெற்றுய்ந்தான்.''

○